

Wnosząca odwołanie zwraca się do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sadu pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (czwarta izba) z dnia 22 czerwca 2005 r. w sprawie T-34/04 (¹),
- orzeczenie w sprawie i uwzględnienie żądań wniesionych w pierwszej instancji, ewentualnie, przekazanie sprawy Sądowi Pierwszej Instancji do ponownego rozpoznania,
- obciążenie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie zmierza w niniejszym odwołaniu do zapobieżenia temu, aby używanie zawartego w zgłoszonym znaku towarowym słowa „POWER” („TURKISH POWER”) doprowadziło do przejścia praw z wcześniejszego znaku towarowego. Odwołanie od wyroku opiera ona na błędnym zastosowaniu obowiązującego w zakresie wspólnotowych znaków towarowych prawa wspólnotowego oraz na naruszającej zasadę równości traktowania zmianie praktyki orzeczniczej Sądu Pierwszej Instancji w zaskarżonym wyroku:

1. Sąd nie uwzględnił, że przez przejście samodzielnie nadającego charakter odróżniający, zawartego w znaku towarowym słowa „POWER” zostają naruszone prawa z wcześniejszego znaku towarowego. Przyznany w Niemczech zakres ochrony prawnej słowa „POWER” jest nieograniczony i pociąga za sobą wyłączne prawo oznaczania nim omawianych towarów. Dla wcześniejszego znaku towarowego należy zastrzec nieograniczoną możliwość łączenia z wszelkimi pozostałymi do dyspozycji elementami słownymi lub graficznymi, w przypadku gdy jest to konieczne do ich sprzedaży. Zaskarżony wyrok ogranicza jednakże tę swobodę wnoszącej odwołanie.
2. Sąd nie uwzględnił, że w zgłoszonym znaku towarowym nadający charakter odróżniający sposób wykorzystano słowo tworzące wcześniejszy znak towarowy i zastrzeżono je jako znak towarowy. Dominującego charakteru w zgłoszonym znaku towarowym słowa „POWER” nie pomniejsza użycie słowa „TURKISH”, ponieważ na rynku tytoniowym wiąże się ono z jego typowym dla tego rynku częstym użyciem jako oznaczenia tytoniu „turkish blend” i w związku z tym może być postrzegane jako wskazanie wykorzystania pochodzącej z Turcji mieszanki tytoniu, które na potrzeby znaku towarowego zostało nazwane „POWER”. Sąd wychodzi zatem z błędnego założenia, że słowna kombinacja „TURKISH POWER” posiada działanie sugestywne niezależne od słowa „POWER”.
3. Sąd mylnie wyszedł z założenia, że pomiędzy spornymi znakami towarowymi istnieje wystarczająca różnica brzmieniowa, ponieważ rejestracja zgłoszonego znaku towarowego podlega odmowie już z uwagi na samo prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd w odniesieniu do spornych znaków towarowych ze względu na brzmienie. W odniesieniu do podobieństwa na płaszczyźnie wizualnej Sąd pominął, że na znaki towarowe, również pod względem wizualnym, wpływają przeważnie tworzące je elementy słowne, gdyż konsument łatwiej dostrzega i zapamiętuje słowa niż obrazy. Stwierdzenie, że ponad elementami

słownymi zgłoszonego znaku towarowego dominuje element graficzny, jest zatem bezzasadne.

4. Sąd błędnie wychodzi z założenia, że właściwy krąg odbiorców jest bardziej uważny niż przeciętni odbiorcy: nie zostało dowiedzione, że klienci przy zakupie papierosów działają bardziej uważnie niż w przypadku zakupu środków żywności lub innych dóbr konsumpcyjnych. Nawet jeśli dopuścić, że działają oni bardziej uważnie, nie można wykluczyć, iż klienci, z uwagi na zawarte w znaku towarowym słowo „POWER”, przypomną sobie wcześniejszy znak towarowy i będą bezpośrednio kojarzyć zgłoszony znak towarowy z przedsiębiorstwem wnoszącą odwołanie jako podmarkę oznaczającą turecką mieszankę rodzajów tytoniu „POWER”.

(¹) Dz.U. C 205, str. 21

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (trzecia izba) z dnia 15 czerwca 2005 r. w sprawie T-7/04 Shaker di L. Laudato & C. sas przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego, w której stroną postępowania była także Limiñana y Botella, SL., wniesione przez Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego w dniu 15 września 2005 r. (faks z dnia 9 września 2005 r.)

(Sprawa C-334/05 P)

(2005/C 296/25)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 15 września 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęło odwołanie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego, reprezentowanego przez O. Montalta i M. Capostagna, od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (trzecia izba) z dnia 15 czerwca 2005 r. w sprawie T-7/04 Shaker di L. Laudato & C. Sas przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego, w której stroną postępowania była także Limiñana y Botella, SL.

Wnoszący odwołanie zwraca się do Trybunału o:

1. uchylenie zaskarżonego wyroku,
2. obciążenie spółki Shaker kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie jest zdania, że w zaskarżonym wyroku Sąd Pierwszej Instancji niewłaściwie zinterpretował i zastosował art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego.

Utrwaloną zasadą jest, że ocena prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w odniesieniu do znaków towarowych zgodnie z art. 8 ust. 1 b) rozporządzenia nr 40/94 dokonywana jest na dwóch odrębnych etapach: najpierw dokonywana jest pierwsza analiza porównawcza zarówno oznaczeń, jak i towarów, a następnie dokonywana jest całościowa ocena uzyskanych wyników, mająca na celu stwierdzenie, czy przeciętny konsument danych towarów mógłby uznać, że pochodzą one od tego samego przedsiębiorstwa lub od przedsiębiorstw powiązanych gospodarczo. Jeśli chodzi zwłaszcza o porównanie oznaczeń badanie zmierzające do określenia stopnia podobieństwa powinno uwzględniać zarówno ich wygląd zewnętrzny, jak i aspekt fonetyczny oraz koncepcyjny, by można było sformułować całościową ocenę opartą na ogólnym wrażeniu wywieranym przez te znaki towarowe, ze szczególnym uwzględnieniem ich elementów odróżniających i dominujących.

Wnoszący odwołanie twierdzi, że Sąd dopuścił się naruszenia ww. zasady, oraz że wykluczył istnienie wszelkiego prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd, opierając się wyłącznie na wyglądzie zewnętrznym spornego znaku towarowego z pominięciem pozostałych czynników, których nie wolno zignorować i które wpływają na całościową ocenę prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd.

Wnoszący odwołanie twierdzi również, że zaskarżony wyrok jest oczywiście wewnętrznie sprzeczny i nielogiczny.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Tribunal Départemental des Pensions Militaires du Morbihan z dnia 7 września 2005 r. w sprawie Ameur Echouikh przeciwko Secrétaire d'État aux anciens combattants

(Sprawa C-336/05)

(2005/C 296/26)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 15 września 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Tribunal Départemental des Pensions Militaires du Morbihan (trybunał ds. emerytur wojskowych) z dnia 7 września 2005 r. w sprawie Ameur Echouikh przeciwko Secrétaire d'État aux anciens combattants (sekretarz stanu ds. weteranów).

Tribunal Départemental des Pensions Militaires du Morbihan zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy postanowienia art. 64 i 65 Układu Eurośródziemnomorskiego ustanawiającego stowarzyszenie między Wspólnotami Europejskimi i ich Państwami Członkowskimi, z

jednej strony, a Królestwem Maroka, z drugiej strony, sporządzonego w Brukseli w dniu 26 lutego 1996 r., mają bezpośredni skutek?

2. W przypadku gdyby, z jakiegokolwiek powodu, ów Układ Eurośródziemnomorski nie znajdował zastosowania niniejszej sprawie, czy należy uznać, że bezpośredni skutek mają przepisy art. 40-42 układu o współpracy między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Królestwem Maroka sporządzonego w Rabacie w dniu 27 kwietnia 1976 r., który miał zostać zastąpiony przez ten Układ Eurośródziemnomorski?

3. Czy obywatel Maroka, który służył pod rozkazami i pod sztandarami Państwa Członkowskiego, nawet poza granicami tego ostatniego, mieści się w kategorii „pracowników”, o której mowa w art. 64 i 65 ww. Układu Eurośródziemnomorskiego oraz w art. 40-42 ww. układu o współpracy z 1976 r.?

4. Niezależnie od bezpośredniego skutku ww. przepisów układów z Królestwem Maroka z 1976 r. oraz z 1996 r., czy obywatel Maroka — zakładając, że mieści się w kategorii „pracowników”, o których mowa w ww. przepisach dotyczących wspólnotowego porządku prawnego — może dochodzić bezpośredniego zastosowania ogólnej zasady niedyskryminacji ze względu na przynależność państwową, gwarantowaną przez art. 12 Traktatu WE oraz art. 14 europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności?

5. Czy wojskowa renta inwalidzka, której domaga się obywatel Maroka służący pod rozkazami i sztandarami Państwa Członkowskiego z tytułu następstw wypadku lub choroby zaistniałej w czasie służby wojskowej, wchodzi w zakres wynagrodzenia za pracę, o którym stanowi art. 64 ww. Układu Eurośródziemnomorskiego z 1996 r., czy świadczeń z tytułu zabezpieczenia społecznego, o których stanowi art. 65 tego układu?

6. Czy art. 64 i 65 Układu Eurośródziemnomorskiego ustanawiającego stowarzyszenie między Wspólnotami Europejskimi i ich Państwami Członkowskimi, z jednej strony, a Królestwem Maroka, z drugiej strony, sporządzonego w Brukseli w dniu 26 lutego 1996 r., a przed jego wejściem w życie art. 40-42 układu o współpracy między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Królestwem Maroka sporządzonego w Rabacie w dniu 27 kwietnia 1976 r., albo — subsidiarnie — art. 12 (dawniej 6) Traktatu WE i art. 14 europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności sprzeciwiają się temu, by Państwo Członkowskie mogło powołać się na restryktywne przepisy ustawodawstwa wewnętrznego, związane z przynależnością państwową obywatela Maroka w celu:

— odmowy skorzystania przezeń z wojskowej renty inwalidzkiej, która byłaby przyznana, bez tego ograniczenia, jego własnym obywatelom, stale — jak on — zamieszkującym na jego terytorium, znajdującym się w tej samej sytuacji jak on i służącym pod jego sztandarami na tych samych warunkach, co on?